

Forfatter: Kierkegaard, Søren

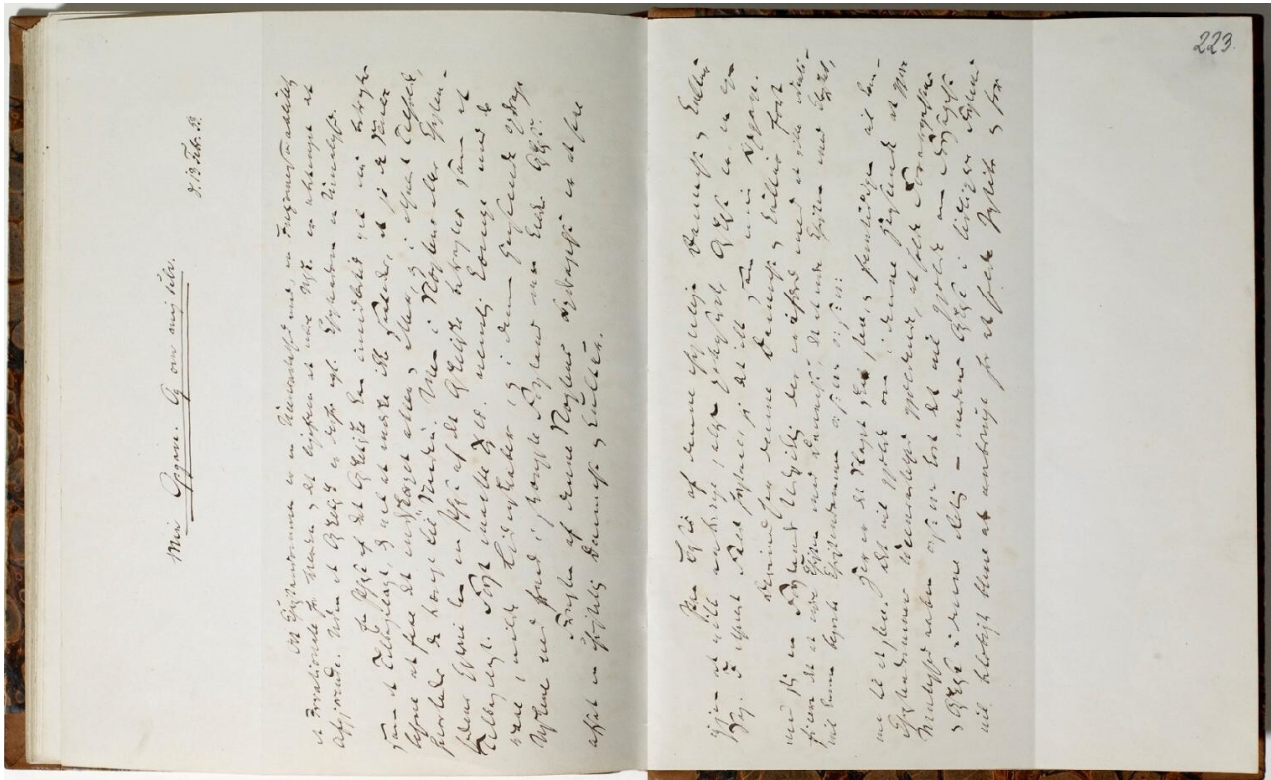
Titel: Journalen NB27 : 1853-02-13

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB27 : 1853-02-13", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2008 , s. 27.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb27-txt-shoot-n88.pdf> (tilgået 02. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 25

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

NB27:88

6. Journalen NB27, s. [222]-223, med optegnelsen NB27:88 skrevet på langs

Min Opgave. Og om mig selv.

d. 13 Febr. 53.

At Christendommen er en Ueensartethed med, en Incomensurabilitet et Irrationale for Verden og det ligefrem at være Msk. er ubetinget det Afgjørende. Uden et Asketisk er derfor egl. Christendom en Umulighed.

En Phase af det Asketiske kan imidlertid vel nu betragtes som et Tilbagelagt, dog vel at mærke ikke saaledes, at jo de Senere behøve at faae det indskærpet atter og atter, og i ethvert Tilfælde, hvorledes de trænge til »Naaden«. Men i Slægtens eller Christenhedens Historie kan en Phase af det Asketiske betragtes som et Tilbagelagt. Først maatte Xstd. nemlig kæmpe med de raae, vilde Lidenskaber, og i denne Henseende opdrage Mskene ved hvad i strængeste Forstand maa kaldes Askese.

Frugten af denne Slægtens Opdragelse er at have afsat en christelig Dannelse og Cultur.

Paa Basis af denne christelige Dannelse og Cultur igjen at ville anbringe, altsaa potenseret, Askese er en egen Sag. I ethvert Fald forstaaer jeg det ikke som min Opgave.

Derimod har denne Dannelse og Cultur ført med sig en Forstands Udvikling der er ifærd med at ville identificere det at være Christen med Dannelse, det at være Christen med Klogskab, vil kunne begribe Christendommen o: s: v: o: s: v:

Her er det Slaget skal staae, og fremtidigen vil komme til at staae. Det vil gjælde om i denne Henseende at gjøre Christendommens Ueensartethed gjældende, at holde Forargelsens Mulighed aaben o: s: v: kort det vil gjælde om Forsagelse og Askese i denne Retning – medens Askese i tidligere Forstand vil biløbigt blive at anbringe for at holde Justits og for at indskærpe Trangen til Naaden.

Om mig selv. Fra tidlig Tid har jeg ømmet mig i een Pæl i Kjødet, til hvilken ogsaa har knyttet sig Bevidsthed om Skyld og Synd; jeg har følt mig som Ueensartet. Denne Smerte, denne min Ueensartethed har jeg saa forstaaet som mit Guds Forhold.

Fra det Øieblik jeg egl. fik min Opgave, da jeg blev Forfatter har jeg bestandigt mere og mere faaet Leilighed til at erkjende, hvor uendelig meget der forresten var mig forundt – men hiin Smerte tænkte jeg kunde ikke tages fra mig, og da min Skyldbevidsthed ogsaa var knyttet dertil havde jeg ikke Frimodighed til at bede derom.

Altsaa jeg blev i min Ueensartethed; og da jeg ved Formue var sikkert Udkommet, var jeg jo ogsaa derved unddraget for i den Forstand at faae denne min Ueensartethed at fornemme, som hvis jeg skulde have arbeidet for Udkommet, da jeg i saa Fald maatte have følt Ueensartetheden stærkere vel endog som en Hindring i at kunne paatage mig Noget.

Saaledes gik Alt vel. Men efterhaanden kom det Spørgsmaal om Udkommet frem; thi Formue for mit hele Liv havde jeg ikke, og det skete ikke, som jeg bestandigt havde ventet, at jeg døde tidligt.

Nu maatte jeg see Sagen anderledes an. Spørgsmaalet blev: var det ikke muligt, at denne Din Ueensartethed kunne tages fra Dig? er ikke Xstus

saaledes en Frelser?

Saa svingede jeg i den Retning. Men da viste der sig for mig en ny Vanskelighed. Hvis det nu, sagde jeg til mig selv lykkes Dig i Christi Navn at trænge igjennem – ikke sandt, saa vil Du jo takke ham ubeskriveligt, og maa saa han ikke til Tak fordre af Dig, at Du i strengeste Forstand følger ham efter, kommer til at lide uendeligt i denne Verden som han leed og døde for Dig.

Her har jeg været standset. Det syntes mig, at kun paa det Vilkaar kunde jeg vente Frelse og Hjælp – og Vilkaaret selv skrækkede mig tilbage, især naar det skulde betragtes som »Vilkaaret«, thi da forekom det mig at der var her et, om jeg saa tør sige, Juristerie der ikke svarede til min Forestilling om »Naaden« i Xsto. – Jeg har kæmpet længe paa dette Punkt, lidt usigeligt.

Nu – Gud, o Gud være lovet! – nu forstaaer jeg det anderledes. Nei Xstus er ikke smaalig! Vi see jo ogsaa i det N. T., at han i Forhold til Dem, hvem han helbreder o: D:, ikke forpligter dem til Gjengjæld at sætte Livet til for ham. Nei, nei, han fordrer deres Tak (den ene Samaritan) og han, af hvem han uddrev Legionen, tillader han end ikke at følge ham, skjøndt han beder derom. Nei, Christus er ikke smaalig, og han ligger ikke og accorderer, nei, det er Naade, uendelig Naade, tag det hen, tak mig derfor som det tiltaler Dit Hjerte, men frit og freidigt.

En Mand, hvis Dom jeg agter, har i min tidlige Tid engang sagt om mig, at der vistnok kun var eet Msk., jeg gjorde Uret imod, nemlig mod mig selv. Deri er noget sandt. Der er i mig et Tungsind, som deels dog, saa troer jeg, forholder sig til noget Godt i mig, deels ogsaa kan være noget Stolt.

Jeg har virkelig været ifærd med at gjøre Uret mod mig selv. Uden at have et umiddelbart Forhold til Gud har jeg meent at skulle overtage Lidelser der svare til det at have et umiddelbart Forhold til Gud.

Apostelen, Discipelen i den Forstand har et umiddelbart Forhold til Gud, og deri Styrken til at udholde Lidelser, som ere overmenneskelige, og deri ogsaa Fritagelsen fra at bruge sin Forstand. Et Msk. har kun et middelbart Forhold til Gud, og har, Gud ansvarlig, at bruge sin Forstand, ogsaa et Ansvar, hvis han ikke bruger den.

Men naar nu dette er saa, hvorledes forstaaer jeg, at jeg i sin Tid i den Opfattelse af min Forfatter-Virksomhed, som ikke blev brugt, vilde sige ligefrem om mig selv: mig forundtes det Overordentlige? Jeg forstod det, som det ogsaa der blev saa nøiagtigt, nøiagtigt sagt: baglænds, om det Forbigangne ☺: naar jeg seer tilbage kan jeg see en Styrelse har fulgt mig, men forlænds, nei, nei, ikke betræffende det næste Minut tør jeg sige mig forundtes det Overordentlige –

jeg har intet umiddelbart Forhold til Gud. Derimod har jeg forstaaet mig for Gud i, saalænge jeg var sikkert Udkommet at holde hen, for at see, hvad der var Guds velbehagelige Villie med mig.

Jeg føler mig nu saa glad, saa riig, saa ubeskrivelig riig, at jeg virkelig er i dette Øieblik, hvis jeg skulde beskrive det, som En, der har faaet en uhyre Rigdom er i det Øieblik, hvor han endnu ikke engang vil til at tænke paa eller eftersee noget Enkelt af alle Herlighederne, men svælger i det Hele - ja, jeg er uendelig rigere.

Jeg er nu paa det Punkt hvor jeg var, da jeg satte den sidste Pseudonym ind. Men nu hvor anderledes! Gjennem en frygtelig Skole ydmyget har jeg ogsaa vundet Frimodighed - o, min Gud jeg kan i dette Øieblik end ikke overkomme at optegne, hvorledes atter Alt ved Din uendelige Kjerlighed har været beregnet paa, at føre mig til dette salige Punkt. Jeg meente selv den Gang om jeg ikke skulde have standset og ladet være at sætte det Sidste ind; men jeg var saa bange for i saa Fald at faae det senere paa min Samvittighed - Gud skee Lov, at jeg vovede!

Dog, jeg standser her, jeg er i dette Øieblik meget for riig til at kunne optegne, hvad jeg har lidt men atter ogsaa hvad Overordentlig der er gjort for mig i Løbet af disse sidste forresten frygtelig smertelige Aar.

#